

[Justitsministeren.]

til myndighedsalderen, dvs. 20 år. Jeg vil blot henlede opmærksomheden på, at denne bestemmelse strider mod en Europakonvention om adoption af 1967, der har en 21 års grænse. Spørgsmålet om dansk ratifikation af denne konvention beror på arbejdet i adoptionsudvalget.

Som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget gennemførte man i 1956 princippet om ligestilling mellem ægtebørn og børn uden for ægteskab også i adoptionsloven. Derfor undrer det mig, at man nu vil fravige grundsætningen om, at forældre ikke kan adoptere deres egne børn, og give faderen til et barn uden for ægteskab en sådan adgang, der vil tilsløre det virkelige slægtskabsforhold. Jeg kunne tænke mig, at man her tænker på eller tilsigter noget andet end det, man egentlig er kommet frem til. Jeg kunne tænke mig, at man sigter på spørgsmålet om eventuelt at tillægge faderen forældremyndigheden over barnet, hvis moderen vil bortadoptere det. Dette vigtige spørgsmål — jeg erkender, det er et vigtigt spørgsmål — om at åbne mulighed for fædre til børn uden for ægteskab for at få forældremyndigheden over deres børn, hvis samlivsforholdet med moderen går i stykker, hører hjemme i ægteskabsudvalget, der bl. a. skal undersøge

„om nogle af de bestemmelser i lovgivningen, der knytter retsvirkningerne til ægteskabet, vil kunne anvendes på visse ægteskabslignende forhold.“

De to nye stykker i samtykkebestemmelsen i § 6 er de vanskeligste, både følelsesmæssigt og administrativt, og problemerne er ikke løst med det fremsatte forslag. Jeg skal nævne, at forældrenes samtykke til bortadoption efter forslaget vil være bindende, selv om det ikke er afgivet over for en offentlig myndighed, og selv om de naturlige forældre ikke har fået vejledning om retsvirkningerne af samtykket. Det forekommer i og for sig at være noget ret vigtigt, at den erklæring, der altså bliver bindende, er afgivet efter en indgående vejledning af forældrene og afgivet på en sådan måde, at der ikke bagefter kan være tvivl om afgivelsen, altså afgivet for en offentlig myndighed. Jeg bemærker herved, at mødrehjælpen jo også er en offentlig myndighed, og det ville sikkert i mange tilfælde være

rimeligt, om denne erklæring blev afgivet her.

Reglen om de glemte børn er formuleret helt generelt, men skal efter bemærkningerne tage sigte på de institutionsanbragte børn. Her vil jeg minde om, at folketinget i 1958 gennemførte en ændring af børneforsorsloven, således at man ved anbringelse af børn uden for hjemmet undlod at fratage forældrene forældremyndigheden netop for at fremhæve den tilbudstanke, der ligger bag børneforsorsloven. Jeg vil også gerne fremhæve den tunge byrde, man vil lægge på den myndighed, der skal hugge båndene over mellem en moder og hendes barn, som hun måske mener at hun kan skabe et godt hjem for, selv om myndighederne ikke deler denne opfattelse.

Min konklusion bliver, at jeg har sympati for de tanker, der ligger bag det fremsatte lovforslag, men at jeg ikke mener, at regeringen kan medvirke til det, som det er nu. Vi vil, som jeg nævnte det, meget gerne være med i et arbejde om disse problemer, og derfor mener jeg, at en ændring af adoptionsloven først bør foretages, når det sagkyndige udvalg har sluttet sit arbejde. Jeg er lidt ked af ikke at kunne give flere oplysninger om, hvor længe det varer, før det sagkyndige udvalg er færdigt, end dem, jeg gav før jul. Jeg kan love, at jeg efter debatten i dag skal prøve at tale med det sagkyndige udvalg og se, om det skulle være muligt for det at fremskynde arbejdet noget mere. Jeg er altså parat til at give alle de oplysninger, det skal være, i det udvalg, som jeg ventner bliver nedsat vedrørende lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Lene Bro): Må jeg først takke ministeren for den velvilje, jeg forstår ministeren har over for de tanker, jeg har gjort mig, og som ministeren ikke har været ukendt med. Siden jeg i 1968 kom ind i dette høje ting, har jeg nemlig efterlyst en ændring af den gældende adoptionslov, så vi fik en mulighed for at revidere de uretfærdigheder, som justitsministeren har givet mig og andre i dette ting ret i eksisterede. Jeg har sammen med flere medlemmer i det høje ting jævnlig spurgt ministeren, om det var muligt at rette urimelighederne. På mit spørgsmål var ministeren venlig nok til at indrømme det, og der nedsattes et udvalg til at kulegrave proble-